

nu, at vi i sin Tid Allesammen tog fejl af dig. Men vi har lært at forstaa dig nu. Det taler vi netop saa ofte om derovre, naar vi saadan tænker tilbage paa de gode Dage, da vi levede sammen. Og derfor er jeg kommen herover for at sige dig det: du er Manden, Emanuel!“

Emanuel hørte Intet længer. Han var aldeles hensunken i sig selv. Endog da Væveren nu meget livligt og tungefærdigt gav sig til at udvikle, hvorledes han mente, at den sande Kristendoms Venner bedst og virkningsfuldest kunde optræde ved det forestaaende Møde, forholdt han sig tavs og ubevægelig.

Først da Væveren rejste sig for at gaa, vaagnede han op af sin Betagenhed.

„Ja, saa siger jeg nu saa mange Tak, fordi du ikke har taget mig mine Ord ilde op,“ sagde Væveren. „Jeg kan jo naturlig nok vide, at du ikke agter stort paa, hvad en Menigmand som jeg kan have at sige. Men jeg har nu ligegodt haft en Trang til at udtale for dig, hvad jeg føler! — Og saa siger jeg nu Farvel for i Dag.“

Emanuel rakte ham mekanisk Haanden.

Da den Fremmede var gaaet, sank han ned paa Knæ ved Sofaen og laa længe i stille Bøn.